

πραγματοποίηση ή επανάληψη τέτοιας απεργίας, ο εργοδότης δικαιούται να ζητήσει την απαγόρευσή της, δηλαδή την παράλειψη της στο μέλλον, με απειλή των μέσων έμμεσης εκτέλεσης του άρθρου 947 παρ. 1 ΚΠολΔ. (ΑΠ 528/1990). Περαιτέρω, το δικαστήριο με την απόφαση του, όταν δέχεται την αγωγή και διατάσσει τη μη έναρξη ή διακοπή της απεργίας ως παράνομης, απειλεί κατά του επαγγελματικού σωματείου που κήρυξε την παράνομη απεργία χρηματική ποινή και κατά των εκπροσώπων του επαγγελματικού αυτού σωματείου προσωπική κράτηση, όχι για να εξαναγκασθούν οι απεργοί να προσφέρουν παρά τη θέλησή τους εργασία, αλλά για να εξαναγκασθεί η διοίκηση του επαγγελματικού σωματείου να συμμορφωθεί προς δικαστική απόφαση και λάβει τη σχετική απόφαση του για τη μη έναρξη ή τη λύση της απεργίας στο μέλλον (ΑΠ 543/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Στην προκειμένη περίπτωση, το Ελληνικό Δημόσιο με τον πρώτο λόγο της έφεσής του παραπονείται ότι εσφαλμένα το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απέρριψε ως μη νόμιμα τα αιτήματα της αγωγής περί απαγόρευσης συνέχισης της απεργίας, περί καταδίκης άλλως απειλής χρηματικής ποινής σε βάρος των εναγομένων για κάθε παραβίαση της απόφασης που θα εκδοθεί και περί κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής. Σύμφωνα με όσα στην ως άνω νομική σκέψη εκτίθενται, τα δύο πρώτα από τα αιτήματα αυτά (περί απαγόρευσης συνέχισης της απεργίας και περί καταδίκης άλλως απειλής χρηματικής ποινής σε βάρος των εναγομένων για κάθε παραβίαση της απόφασης που θα εκδοθεί) είναι νόμιμα. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που τα απέρριψε ως μη νόμιμα, εσφαλμένα εφάρμοσε το νόμο και κατά το μέρος αυτό πρέπει να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση, να κρατηθεί η υπόθεση και να ερευνηθεί κατ' ουσίαν. Κατά το μέρος που ο ενάγων παραπονείται για τη μη κήρυξη της εκκαλουμένης απόφασης προσωρινά εκτελεστής, ο λόγος της έφεσης προβάλλεται αλυσιτελώς και πρέπει να απορριφθεί, καθώς η απόφαση του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου, ως τελεσίδικη, μπορεί να εκτελεστεί. Με το δεύτερο λόγο της έφεσής του το Ελληνικό Δημόσιο παραπονείται ότι εσφαλμένα το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δεν δέχτηκε και ότι η ένδικη απεργία είναι καταχρηστική. Ο λόγος αυτός είναι μη νόμιμος και απορριπτός, καθώς η απεργία κατά παράβαση νομοθετικών περιορισμών (όπως στην προκειμένη περίπτωση έγινε δεκτό με την εκκαλουμένη απόφαση) είναι αφ' εαυτής παράνομη και περιπεύει έτσι η εξέταση των όρων για την τυχόν καταχρηστική άσκησή της (Ι. Κουκιάδης, Συλλογικές εργασιακές σχέσεις, 2017, Β' έκδοση σελ. 830 με παραπομπή σε νομολογία).

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 22 παρ. 4 του Ν. 1264/1982 «Για διαφορές που προκύπτουν από την εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 19 - 22 αποφασίζει το Μονομελές Πρωτοδικείο της έδρας της συνδικαλιστικής οργάνωσης που έχει κηρύξει την απεργία κατά τη διαδικασία των άρθρων 663 έως 676 του Κώδικα πολιτικής Δικονομίας. Σε επείγουσες περιπτώσεις οι πρόεδροι των αρμόδιων πρωτοβάθμιων και δευτεροβάθμιων δικαστηρίων προσδιορίζουν σύντομη δικάσιμη και συντέμνουν τις προθεσμίες επίδοσης των δικογράφων, ώστε η συζήτηση να πραγματοποιηθεί μέσα σε πέντε ημέρες από την κατάθεσή τους ανεξάρτητα από τον αριθμό των υποθέσεων που εκκρεμούν». Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 150 παρ.1 του ΚΠολΔ, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου ή ο Δικαστής του Μονομελούς Πρωτοδικείου, εφόσον πιθανολογούνται σπουδαίοι λόγοι, μπορεί να απόφασή του ύστερα από αίτηση κάποιου διαδίκου, που δικάζεται κατά τη διαδικασία των άρθρων 686 επ. ΚΠολΔ, να διατάξει τη σύντμηση των νόμιμων προθεσμιών, ενώ κατά τη διάταξη του άρθρου 687 παρ.1 του ΚΠολΔ, σε εξαιρετικά κατεπείγουσες περιπτώσεις ή όταν επίκειται άμεσος κίνδυνος, το Δικαστήριο μπορεί να συζητήσει την υπόθεση χωρίς να κλητεύσει εκείνον κατά του οποίου απευθύνεται. Με το δεύτερο λόγο της έφεσής της, η ΟΛΜΕ υποστηρίζει ότι η υπό κρίση αγωγή κατατέθηκε στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, έλαβε δικάσιμο για την ίδια ημέρα και της επιδόθηκε αυθημερόν 2 ώρες πριν τη συζήτησή της, κατά σύντμηση των προθεσμιών, κατά παράβαση του άρθρου 22 παρ. 4 του Ν. 1264/1982, των άρθρων 110, 111, 150 παρ.1 του ΚΠολΔ και του άρθρου 6 παρ.1 της ΕΣΔΑ, η ίδια δε υπέστη οικονομική βλάβη γιατί δεν μπόρεσε να προβάλει όλους τους ισχυρισμούς της. Ο λόγος αυτός της έφεσης είναι μη νόμιμος και πρέπει να απορριφθεί, καθόσον με τη σύντμηση των άνω προθεσμιών δεν παραβιάστηκαν οι διατάξεις του άρθρου 22 παρ. 4 του Ν. 1264/1982, των άρθρων 110, 111, 150 παρ.1 του ΚΠολΔ και του άρθρου 6 παρ.1 της ΕΣΔΑ. Τούτο διότι, λαμβανομένου υπόψη ότι η καταληκτική ημερομηνία για τις πρώτες ενέργειες αξιολόγησης ήταν, σύμφωνα με την ΥΑ 108906/ΓΔ4/ΦΕΚ4189/10-9-2021, η 30-9-2021, υπήρχε κατεπείγουσα περίπτωση, η σύντμηση δε των προθεσμιών έγινε εντός των πλαισίων του άρθρου 22 παρ. 4 του Ν. 1264/1982, το οποίο ορίζει τις 5 ημέρες από την κατάθεση ως ανώτατο χρονικό σημείο για τη συζήτηση της υπόθεσης, ενώ εξάλλου ουδεμία οικονομική βλάβη υπέστη η εκκαλούσα, καθόσον παραστάθηκε κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, εκπροσωπούμενη από την πληρεξούσια δικηγόρο της και προέβαλε τους ισχυρισμούς της τόσο προφορικά όσο και εγγράφως.

Από τις διατάξεις των άρθρων 19 παρ.2 , 21 παρ. 1 και 2, 22, 30 παρ. 1, 7, και 8β του Ν. 1264/1982, όπως το πρώτο και το τρίτο ισχύουν μετά τη τροποποίησή τους με το Ν. 4808/2021, καθώς και του άρθρου 3 του Ν. 2224/1994, όπως τούτο ισχύει μετά τη τροποποίησή του με το Ν. 4808/2021, προκύπτουν τα κάτωθι: α) η απεργία στις δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις των δημοσίων υπαλλήλων κηρύσσεται με απόφαση της Γενικής Συνέλευσης β) κατά τη διάρκεια της απεργίας υπάρχει υποχρέωση της συνδικαλιστικής οργάνωσης που την κηρύσσει να διαθέτει το αναγκαίο προσωπικό ασφαλείας, πέραν δε αυτού και προσωπικό για την αντιμετώπιση στοιχειωδών αναγκών του κοινωνικού συνόλου (προσωπικό ελάχιστης εγγυημένης υπηρεσίας), σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπει ο νόμος γ) οι συνδικαλιστικές οργανώσεις που κηρύσσουν απεργία στο Δημόσιο, τους ΟΤΑ, τα νπδδ, καθώς και σε φορείς, υπηρεσίες, οργανισμούς και επιχειρήσεις που αναφέρονται στην παρ. 2 του άρθρου 19, υποχρεούνται να καταθέσουν στον ΟΜΕΔ αίτηση διεξαγωγής δημόσιου διαλόγου για τα αιτήματα της απεργίας, η οποία επιδίδεται στον εργοδότη, ενώ στους λοιπούς φορείς, υπηρεσίες, οργανισμούς και επιχειρήσεις, η συνδικαλιστική οργάνωση που κηρύσσει την απεργία δικαιούται να ζητήσει τη διεξαγωγή δημόσιου διαλόγου ενώπιον του ΟΜΕΔ.

Με τους δύο λόγους της έφεσής της η τέταρτη εναγομένη (ΟΙΕΛΕ) ισχυρίζεται ότι έσφαλε το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που αναγνώρισε ότι είναι παράνομη η επίδικη απεργία της, κρίνοντας ότι, ενώ είχε νόμιμη υποχρέωση, δεν τήρησε την προβλεπόμενη από το άρθρο 3 του ν. 2224/1994 διαδικασία διεξαγωγής δημόσιου διαλόγου για τα αιτήματα της απεργίας στον ΟΜΕΔ, ούτε μερίμνησε για τη διάθεση του προσωπικού ελάχιστης εγγυημένης υπηρεσίας που προβλέπεται από το άρθρο 21 του ν. 1264/1982. Ενόψει του ότι η τέταρτη εναγομένη αντιπροσωπεύει εκπαιδευτικούς που προσφέρουν τις υπηρεσίες τους σε ιδιωτικά εκπαιδευτήρια, τα οποία δεν αποτελούν υπηρεσίες, οργανισμούς και επιχειρήσεις που αναφέρονται περιοριστικά στην παρ. 2 του άρθρου 19 του Ν. 1264/1982, δεν είχε υποχρέωση, παρά μόνο δικαίωμα, σύμφωνα με το τρίτο εδάφιο του άρθρου 3 του Ν. 2224/1994 να ζητήσει τη διεξαγωγή δημόσιου διαλόγου ενώπιον του ΟΜΕΔ, ενώ επίσης, δεν είχε υποχρέωση να διαθέσει κατά τη διάρκεια της απεργίας προσωπικό ελάχιστης εγγυημένης υπηρεσίας. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που έκρινε τα αντίθετα και δέχτηκε την αγωγή ως κατ'ουσίαν βάσιμη ως προς την ΟΙΕΛΕ, εσφαλμένα εφάρμοσε το νόμο και εκτίμησε τις αποδείξεις και, κατ' αποδοχή των λόγων έφεσης της ΟΙΕΛΕ, πρέπει να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη

απόφαση και κατά το κεφάλαιο αυτό (σημειώνεται ότι η εκκαλουμένη έχει ήδη εξαφανιστεί και κατά το κεφάλαια με τα οποία απορρίφθηκαν ως μη νόμιμα τα αιτήματα του Ελληνικού Δημοσίου περί απαγόρευσης συνέχισης της απεργίας και περί καταδίκης άλλως απειλής χρηματικής ποινής), να κρατηθεί η υπόθεση να δικάσσει από το παρόν δικαστήριο (άρθρο 535 παρ. 1 ΚΠολΔ) και να απορριφθεί κατά το μέρος αυτό (ήτοι καθό μέρος κρίθηκε παράνομη η απεργία λόγω μη τήρησης της διαδικασίας διεξαγωγής δημόσιου διαλόγου και διάθεσης του προσωπικού ελάχιστης εγγυημένης υπηρεσίας) η αγωγή ως προς τον ΟΙΕΛΕ ως μη νόμιμη. Μετά ταύτα, η υπόθεση θα ερευνηθεί ως προς τον ΟΙΕΛΕ σχετικά με τη συνδρομή των λοιπών παραβάσεων που επικαλείται το ενάγον για τον παράνομο και καταχρηστικό χαρακτήρα της απεργίας, οι οποίες δεν ερευνήθηκαν από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο και το παρόν δικαστήριο υποχρεούται να τις ερευνήσει.

Από τη χωρίς όρκο κατάθεση του Προέδρου του ΔΣ της πρώτης εναγομένης που εξετάστηκε στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και περιέχεται στα πρακτικά συνεδρίασής του, από τα έγγραφα που οι διάδικοι νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν, αποδεικνύονται τα παρακάτω πραγματικά περιστατικά: Οι εναγόμενες είναι δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις και μέλη τους είναι πρωτοβάθμιες, μέλη των οποίων είναι εκπαιδευτικοί κάθε κλάδου και κατηγορίας – δημόσιοι υπάλληλοι της πρωτοβάθμιας (πρώτη εναγομένη) και δευτεροβάθμιας (δεύτερη εναγομένη) εκπαίδευσης και της ειδικής αγωγής (τρίτη εναγομένη), καθώς και εργαζόμενοι ιδιωτικοί εκπαιδευτικοί σε ιδιωτικά σχολεία (τέταρτη εναγομένη), την εποπτεία των οποίων έχει το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων. Στις 12-6-2020 δημοσιεύτηκε ο Ν. 4692/2020 με τίτλο «Αναβάθμιση του Σχολείου και άλλες διατάξεις». Με τα άρθρα 33, 34, 35 και 36 αυτού, θεσμοθετήθηκε η αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου κάθε σχολικής μονάδας. Συγκεκριμένα, με το άρθρο 33 ρυθμίστηκε ο συλλογικός προγραμματισμός του εκπαιδευτικού έργου και οι ομάδες δράσεων επαγγελματικής ανάπτυξης, με τα άρθρα 34 και 35 ρυθμίστηκαν η αυτοαξιολόγηση και η εξωτερική αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου των σχολικών μονάδων, ενώ με το άρθρο 36 ρυθμίστηκαν οι ομάδες σχολείων. Στις 3-8-2021 δημοσιεύτηκε ο Ν. 4823/2021 «Αναβάθμιση του σχολείου, ενδυνάμωση των εκπαιδευτικών και άλλες διατάξεις». Με τα άρθρα 56 έως 83 και 97 αυτού θεσπίστηκε σύστημα αξιολόγησης του έργου των στελεχών της εκπαίδευσης, των εκπαιδευτικών και των μελών του Ειδικού Εκπαιδευτικού Προσωπικού και του Ειδικού Βοηθητικού Προσωπικού της Δημόσιας

πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, καθορίστηκαν τα όργανα και οι διαδικασίες αξιολόγησης. Κατ' εφαρμογή των Ν. 4692/2020 και 4823/2021 δημοσιεύτηκε στις 10-9-2021 η ΥΑ 108906/ΓΔ4 (Β'4198), η οποία ρύθμισε τα ειδικότερα ζητήματα των διαδικασιών αξιολόγησης. Αμέσως μετά την έκδοση της παραπάνω ΥΑ, οι εναγόμενες προχώρησαν σε «απεργία-αποχή» των εκπαιδευτικών-μελών τους από κάθε ενέργεια που συνδέεται με την εφαρμογή των Ν. 4692/2020 και 4823/2021 και της ΥΑ 108906/ΓΔ4 (Β'4198). Ειδικότερα, στις 16-9-2021 η πρώτη εναγομένη επέδωσε στο ενάγον τη με ίδια ημερομηνία εξώδικη δήλωσή της, στην οποία αναφέρει, μεταξύ άλλων, ότι το Δ.Σ της αποφάσισε να προκηρύξει απεργία-αποχή από κάθε ενέργεια που συνδέεται με την εφαρμογή των διαδικασιών που προβλέπονται στο Ν. 4692/2020, όπως αυτές συμπληρώθηκαν από το Ν. 4823/2021 και ρυθμίστηκαν περαιτέρω στην ΥΑ 108906/ΓΔ4 (Β'4198), ενώ αντίστοιχα αιτήματα της εν λόγω απεργίας-αποχής αποτελούν η κατάργηση του προαναφερθέντος θεσμικού πλαισίου του συλλογικού προγραμματισμού, εσωτερικής και εξωτερικής αξιολόγησης των σχολικών μονάδων. Στις 13-9-2021 η δεύτερη εναγομένη επέδωσε στο ενάγον τη με ίδια ημερομηνία εξώδικη δήλωσή της, στην οποία αναφέρει, μεταξύ άλλων, ότι η Γ.Σ. των Προέδρων των ΕΛΜΕ στις 9-9-2021 αποφάσισε να κηρύξει απεργία-αποχή από την άσκηση των καθηκόντων των εκπαιδευτικών από κάθε διαδικασία ή ενέργεια που συνδέεται με την άσκηση των καθηκόντων τους που αφορούν στις διαδικασίες συλλογικού προγραμματισμού και υλοποίησης του εκπαιδευτικού έργου, εσωτερικής αξιολόγησης/αυτοαξιολόγησης και εξωτερικής αξιολόγησης των σχολικών μονάδων που προβλέπονται από τις διατάξεις της ΥΑ 108906/ΓΔ4/10-9-2021 (ΦΕΚ Β'4198), ενώ αίτημα της απεργίας είναι η κατάργηση της ΥΑ 108906/ΓΔ4/10-9-2021. Στις 21-9-2021 η τρίτη εναγομένη επέδωσε στο ενάγον τη με ίδια ημερομηνία εξώδικη δήλωσή της, η οποία έχει ομοίο περιεχόμενο και αίτημα με την εξώδικη δήλωση της δεύτερης εναγομένης. Στις 20-9-2021 η τέταρτη εναγομένη επέδωσε στο ενάγον τη με ίδια ημερομηνία εξώδικη δήλωσή της, στην οποία αναφέρει, μεταξύ άλλων, ότι το Δ.Σ της αποφάσισε να προκηρύξει απεργία-αποχή από κάθε διαδικασία ή ενέργεια που συνδέεται με την εν γένει διαδικασία αξιολόγησης, εσωτερικής αξιολόγησης/αυτοαξιολόγησης και εξωτερικής αξιολόγησης των σχολικών μονάδων που προβλέπονται από το Ν. 4692/2020, καθώς και την ΥΑ 6603/ΓΔ4 (ΦΕΚ 140/20-1-2021) και την ΥΑ 108906/ΓΔ4 (Β'4198) και μέχρι το πέρας της

διαδικασίας αξιολόγησης, με αίτημα να αποσύρει η κυβέρνηση τις ρυθμίσεις για την «αξιολόγηση». Όπως προκύπτει από το περιεχόμενο των ως άνω εξώδικων δηλώσεων, πράγματι την απόφαση για την επίδικη απεργιακή κινητοποίηση την έλαβε το Διοικητικό Συμβούλιο των πρώτης και τρίτης των εναγομένων. Συνεπώς, όσον αφορά την πρώτη και τρίτη των εναγομένων (ΔΟΕ και ΠΟΣΕΕΠΕΑ) η επίμαχη απεργία αποφασίστηκε από αναρμόδιο όργανο (Δ.Σ), ενώ αρμόδιο όργανο για τη λήψη της απόφασης ήταν η Γενική Συνέλευση (άρθρο 30 παρ.8β του Ν. 1264/1982) και ως εκ τούτου είναι παράνομη. Η επικαλούμενη από την πρώτη εναγομένη δυσχέρεια ως προς τη σύγκλιση της Γενικής Συνέλευσης, λόγω της πανδημίας αλλά και του μεγάλου αριθμού των μελών της που είναι διάσπαρτα σε όλη την Ελλάδα, δεν μπορεί να προσδώσει στην παραπάνω διάταξη αντισυνταγματικό χαρακτήρα (βλ. Βλαστό, 1996, Συνδικαλιστικά σωματεία, σελ. 521/91 και 578 επ., ΕφΑθ. 1/1992 ΔΕΝ 1992/298). Εξάλλου, κατά τον κρίσιμο χρόνο (16-9-2021) δεν υπήρχε νομοθετική απαγόρευση διεξαγωγής Γ.Σ., η οποία θα μπορούσε ευχερώς να διεξαχθεί με τη χρήση ψηφιακών μέσων, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ.4 της ΚΥΑ Δ1α/ΓΠοικ55732/13-9-2021 σε συνδυασμό με το άρθρο 86παρ.3γ του Ν. 4808/2021. Ούτε βέβαια προέκυψε ότι υπήρξε προηγούμενη εξουσιοδότηση της Γενικής Συνέλευσης προς το Διοικητικό Συμβούλιο για την κήρυξη της συγκεκριμένης απεργίας και με το συγκεκριμένο περιεχόμενο, πέραν του ότι κάτι τέτοιο, εάν υπήρχε, θα αποτελούσε καταστρατήγηση του νόμου. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που με την εκκαλουμένη απόφαση έκρινε παράνομη την απεργιακή κινητοποίηση για το λόγο ότι αποφασίστηκε από αναρμόδιο όργανο αναφορικά με την πρώτη των εναγομένων, ορθά το νόμο εφάρμοσε και εκτίμησε τις αποδείξεις και τα αντίθετα υποστηριζόμενα με τον πρώτο λόγο έφεσης της πρώτης εναγομένης κρίνοντας αβάσιμα και απορριπτέα. Σημειώνεται ότι ο δεύτερος λόγος έφεσης της πρώτης εναγομένης με τον οποίο προβάλλεται σφάλμα της εκκαλουμένης ως προς την κρίση της για υποχρέωση της εναγομένης αυτής για υποβολή στον ΟΜΕΔ αίτηση διεξαγωγής δημόσιου διαλόγου για τα απήματα της απεργίας-αποχής και πρόσκληση του εργοδότη σε συνάντηση για την ανάδειξη μεσολαβητή, καθώς και για διάθεση απ' αυτήν κατά τη διάρκεια της απεργίας-αποχής προσωπικού ελάχιστης εγγυημένης υπηρεσίας, υποχρεώσεις τις οποίες αυτή δεν τήρησε, αλυσιτελώς προβάλλονται, διότι η προαναφερόμενη ορθή κρίση της εκκαλουμένης για ακυρότητα της απεργίας λόγω του ότι αποφασίστηκε από αναρμόδιο όργανο, στηρίζει από μόνη της το διατακτικό της (Σαμουήλ, Η έφεση, 2003 παρ.542, σελ.221). Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η δεύτερη εναγομένη (της οποίας η απόφαση για την επίδικη απεργιακή κινητοποίηση ορθά ελήφθη από τη Γενική Συνέλευση των Προέδρων των ΕΛΜΕ και ως προς αυτό δεν